

MOBLES PER A OFICINES
Agusti Altaba
 C. TALLERS, 29 i 31-BARCELONA

La guerra vista des d'Italia

(Del nostre enviat especial)

per BRUNO MARINONI

La guerra mundial i treta dels patells de guerra inservibles i abandonats.

EL MARISCAL BADOGLIO

La situació que es va formant lentament a Italia presenta els aspectes més interessants que un estudi dels fenòmens socials pugui desitjar. Un periodista conscienciós, que volgués fer quelcom més que el correntment s'anomena "reportatge" i conar als seus lectors un quadre exacte de les condicions de vida, tant material com psicològica, en què ha caigut Italia amb la guerra i amb el règim que l'ha preparada durant tants anys, hauria de fer un treball impossible d'èsser tancat — per raons de temps i d'espai — dins dels límits del periodisme. Perquè el que està succeint a Italia no és solament la fatallitat horrible de la guerra; és una cosa més vasta i infinitament més gran: és la transformació psicològica i política de la nació, accelerada amb l'activitat dels canons.

El que fa ressaltar i caracteritza la nova situació és el fet que les classes benestants, aquelles que van voler sostenir el feixisme, s'han conegut ara que el "duce" ha portat Italia a un enrenou del qual no en pot sortir sinó enfeblida i amb pèrdues greus. Certament que el règim, per a mantenir-se en peu, recorre a tots els expedients i a tots els mitjans; però la crisi ha començat i serà molt difícil que, un cop sortida d'aquesta aventura, Italia continuï a ésser el que fou en aquells darrers trefins anys. A més, els expedients, en els quals el règim no coneix rival, no poden ésser inextinguibles, i la guerra, amb la seva diària destrucció de vides i de riquesa, anirà de pressa a assecar-ne les fonts.

Es evident que el feixisme vol donar al poble un aspecte de guerra que és absolutament contrari al temperament individualista del poble italià, contrari als seus interessos d'Italia i contrari, sobretot, a les raons ideològiques, polítiques i morals que aconseguirien unir Italia i fer-ne una Potència, si no gran, almenys digna de figurar al costat de les grans potències. Per a aconseguir els seus desitjos, el règim hauria de vèncer amplament la ignorància del poble i la seva manca d'educació política. Ara que Italia està en guerra el defecte de cultura política de la joventut italiana es manifesta en forma tan estranya que podria ésser més perillosa per al règim que si els elements subversius el minessin sota terra. Amb llur inconscient ignorància política, els joves creuen en l'ambient feixista cometen tantes i tan grosses "planxes" que serveixen més a la propaganda antigüerista i contra el règim que tot el que poguessin fer les conjurats més hàbils. Els feixistes desilusionats són els veritables propulsors de la desconfiança i del descoratjament; i com que obren a plena llum i en totes les ciutats d'Italia, la intenció que s'acosta a veritable canvi ha de venir general i, malgrat els esforços de la política per contenir la cada dia pren proporcions més grans. I hom assisteix a certes escenes que semblen increïbles. Persones que mai no s'han ocupat de política, que no haurien mai gosat a pronunciar un mot contra el règim, ara en parlen obertament amb desdeny, cridant ben alta llur opinió treuerent respecte dels homes enviats per la "providència" i atzucant la veu als cafès, a les tavernes, als tramvies i per tot.

L'estupor — sobretot entre els antifeixistes — és enorme. Els antifeixistes coneguts com a tals, però, han d'anar amb cautela perquè la policia només té ulls per a ells i, si està disposada a no fer cas del que diuen els ciutadans coneguts com a apolítics, no tolera que els antifeixistes provats gosin a criticar el règim.

Un fet simptomàtic: no són estranys al malestar ni les esferes militars ni els rics. No sé si a l'estranger ha estat notada aquesta anomalia, però és un fet incontestable que l'estat major italià — començant pel més intel·ligent de tots els generals italians, el general Badoglio — ha estat des del principi resoltament contrari a l'aventura africana, però el "duce", que es creu infal·lible, ha volgut la guerra, la seva guerra. Ara, que la campanya militar ha començat amb els resultats que són coneguts a l'estranger, i que són sospitats a Italia, l'aventura a aquesta guerra és encara més aconduïda i s'és manifestada gairebé obertament davant de les mesures militars adoptades contra Anglaterra en un moment de ràbia del "duce", però que després — afortunadament! — s'ha desistit d'elles, si no del tot, almenys en gran part. Quan Mussolini va saber que el bàndol anglès havia entrat a la Mediterrània volgué ja posar-se enfront d'Anglaterra i ordenà de minar tota la costa des de Finalmarina a Elba, que trets blindats recorreguessin les línies properes a la mar i que es fes una demostració de submarins a Gibraltar.

Homes que no han estat enviats per la providència i que, per tant, tenen el cervell a lloc, persuadiren el "duce" que no cometés semblants errors, que serien 3-4 parables, i el "duce" feu marxa

enrera. Però l'evidència de la gravetat dels fets era tan gran que, passat el primer moment de ràbia, entrà la consternació. L'estat major cridà triomfalment: —Ho hem dit, ho hem previst i no ens havien escoltat. Mireu on hem arribat!

I tot seguit feu patent la seva aversió a la milícia feixista. Aquesta aversió, no obstant, no l'han sentida els oficials, la gelosia de casta dels quals és explicable, però sí que l'han sentida els soldats, i s'explica fàcilment, no sols per l'antipatia que el poble en general sent per les camises negres, sinó, sobretot, per la diversitat del tractament als soldats de línia i als militars feixistes. El general Baistrocchi, ministre i feixista, va cometre la imprudència de publicar una circular, que fou tramesa a tots els caps de l'exèrcit, en la qual s'exalta l'esperit guerriller de les milícies feixistes i el confronta amb la depressió i el descoratjament de l'exèrcit. Això irrità l'Estat major, que demanà que fossin equiparats els militars i els soldats. El Consell de ministres es va reunir i hagué de donar-li raó, i el tractament a militars i soldats ha estat gairebé igualat.

Les disposicions fiscals adoptades pel Govern han tocat el cor (és a dir, la cartera) als grans capitalistes, que s'han conegut immediatament que el "duce" arruïna la pàtria, convertint-se en un expropiador pitjor que un bolxevic. De tot aquest estat de coses se'n dedueix clarament un complet desordre econòmic que avança amenaçador i ja fa presenciar des d'ara quin serà el caos quan la catàstrofe es produeixi.

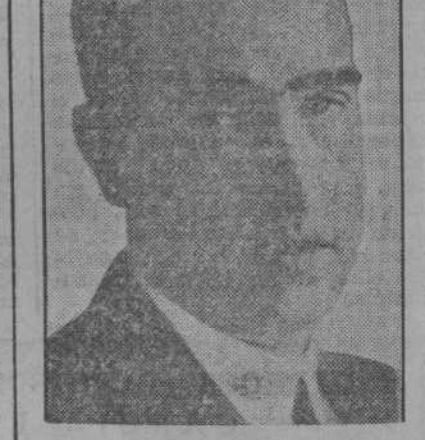
Les primeres matèries escasseïen i ja es nota una manca sensible de cotó. Les indústries de guerra ja fan servir la xatarra recollida als camps de batalla de

Les superfícies comparades d'Italia i d'Etiopia (De la "Gazeta Polska", lacions sobre la fam i la misèria del poble que van servir a enriquir tants bandits dels països hel·lèntics durant la guerra mundial.

Amo aquest panorama es va desenvolupar la guerra. Què succeirà? És de creure que el poble italià — tot el poble, o sigui inclosa la burgesia — acabarà per trobar el seu veritable camí.

La tasca serà aspra, dura, i costarà sacrificis enormes.

Però és segur que s'hi arribarà.

IGNASI VILLALONGA, el nom del qual sona com a governador general de Catalunya

La posició política del diputat senyor Sunyol i Garriga

Ens interessa fer constar que estan absolutament desproporcionats de foment els rumors que aquests dies han correut sobre la tornada al Parlament de la República del nostre company el diputat senyor Josep Sunyol i Garriga.

En viatge per Europa actualment, no ens ha estat possible posar-nos en comunicació amb ell, però coneixedors com som del seu pensament de sempre, podem dir que mentre el partit d'E. R. C. havia deixat en llibertat els seus diputats, la conducta política del nostre amic Sunyol i Garriga havia estat d'abstenció en les tasques d'aquest Parlament, des del novembre darrer, perquè així havia cregut millor

El diputat senyor SUNYOL I GARRIGA

servir les directrius assenyalades pel Govern de Catalunya en la declaració que el seu President llegí el 6 d'octubre de 1934.

Aquests rumors, doncs, no poden ésser ni confirmats ni desmentits, perquè serà ell, quan torni, el qui des d'aquestes pàgines, i si és que va al Parlament, des del seu escó, fixarà la seva actitud.

Recordem, de totes maneres, que el nostre amic senyor Sunyol i Garriga havia vingut sostenint la conveniència d'abstenir-se de tota col·laboració en el Govern Lerroux del 4 d'octubre de 1934 i en els seus successos.

En el seu ànim ha de pesar molt, segurament, el sentit de la disciplina, sobretot en moments com els actuals, en els quals interessa, tenint en compte les circumstàncies, que els partits d'esquerra apareguin forts i cohesionats per a donar la batalla definitiva a les dretes.

Dintre de molt poques setmanes, quan En Josep Sunyol i Garriga estigui de tornada, la seva posició política serà fixada amb tota claredat.

EL JOC

A la Presidència del Consell de Ministres fou facilitada la nota següent:

"Ha llegido oficialmente al poder del Gobierno una denuncia suscrita por un extranjero, cuya personalidad no consta de un modo autentico en España, en la que se formula acusaciones contra determinadas personas por supuestas irregularidades cometidas con ocasión del ejercicio de funciones públicas. El Gobierno ha trasladado de oficio esta denuncia al fiscal con el propósito de que se practique la más amplia y escrupulosa investigación."

"La Voz" ha dit:

"Barcelona, 19 (630 t.) — Hemos visitado al ex ministro señor Portela Valladares para interrogarle acerca de las dos autorizaciones para jugar que, según "El Debate", había concedido siendo ministro de la Gobernación, y nos ha dictado la siguiente respuesta:

—No creo que el Consejo de Ministros haya tomado ese acuerdo que "El Debate" le atribuye, por la sencilla razón de que en el Consejo hay ministros que saben perfectamente cuál fue mi criterio en esta materia. Ricard Laforga Margalejo... Montserrat Amat... P. Rius... J. F. ... A. C. ... J. F. González... Miguel... Arseni Pages... Joan Sant... Prudenci Pallares... J. Subielas Pont... Albert Francés... J. B. ... Del Partit Català Proletari

Suma a seguir ... 379/65

Segons ha dit el senyor Pich i Pon, hi ha encara 280 centres polítics d'esquerra clausurats.

penes es veuen algunes patrulles més que en dies normals.

Ni un incident

A les quatre de la tarda, hora en què tots els milers d'assistents a l'acte estaven ja als seus domicilis i els forasters en restaurants i hotels, la Direcció d'Ordre Públic de la Direcció general de Seguretat i els Serveis de guàrdia de les Comissaries, participaren que la força pública no havia hagut d'intervenir en cap moment per restablir l'ordre perquè no s'havia alterat des de les sis del matí, hora en què començaren d'arribar al camp els primers assistents.

que n'hi hagués, la dimissió del Govern seria immediata i la rectificació política, fulminant."

En Miquel Santaló, cap de la minoria d'Esquerra Catalana

"L'acte no té precedents, ni per la multitud ni per l'actitud comprensiva de l'immens públic. Es l'expressió viva dels anàlisis de fons de la República del 1931. Azaña, diafan i contundent tant en l'anàlisi del passat i del present, com en el dibuix del contorn d'una política futura immediata. Amb menys paraules no podia expressar-se la justícia en ordre del problema de Catalunya i de la seva profunda significació nacional. Aquestes paraules finals, d'una emoció com mai no he sentit."

El Dr. Negrín, cap de la minoria socialista

"Sóc refractari a emetre opinions. Amb dos mots diré el meu parer: Incommensurable per tot."

Subscripció pro-presos

	Pessetes
Suma anterior ...	270/65
Apollonia Tomás (38 vegades)	1/
A. S. C. (38 vegades)	2/
Maria Campà, a la memòria	1/
Full número 254	1/
F. Garreta ...	5/
J. Coll ...	1/
D. Bachero ...	0/50
F. Genovés ...	0/50
E. Salines ...	0/25
F. Garreta ...	5/
J. Coll ...	1/
D. Bachero ...	0/50
E. Salines ...	0/25
F. Genovés ...	0/25
P. Rabudosa ...	0/25
F. Garreta ...	5/
J. Coll ...	1/
D. Bachero ...	0/50
F. Genovés ...	0/50
P. Rabudosa ...	0/25
Eduard Salines ...	0/25
F. Garreta ...	5/
P. Mateu ...	1/
P. Gracia ...	1/
P. Rabudosa ...	0/25
Full número 221	3/
Enrique Alfonso ...	5/
Isidro Russelles ...	5/
José Ribes ...	6/
Benignut M. ...	5/
Una familia de Calonge (quarta vegada)	5/
G. A. T. P. T. A. C. ...	1/
Zahonero ...	1/
José Ribes (segona vegada)	5/
Full número 225	1/50
Josep Fontanet ...	1/
Pere Tor ...	1/
Francesc Balcells ...	1/
Miquel Reberter ...	1/
Lluís Colomer ...	1/
Josep Cort ...	2/
Josep Borrás Coca ...	2/
J. Jordi ...	1/
Full número 204	2/
Charles Montplet ...	2/
Joan Guilleu ...	1/
Lluís Amat ...	2/
Pau Molet ...	1/
P. Rius ...	2/
P. Rius ...	2/
Joan Luna ...	2/
Jaume Prat ...	2/
Josep Maria Faure ...	1/
Angel Sachs ...	2/
N. N. ...	1/
Jordi i Marcel Alabedra ...	1/
Ricard Laforga Margalejo ...	1/
Montserrat Amat ...	1/
P. Rius ...	2/
J. F. ...	0/40
A. C. ...	1/
F. González ...	1/
Miguel ...	1/
Arseni Pages ...	0/50
Joan Sant ...	0/50
Prudenci Pallares ...	1/
J. Subielas Pont ...	1/
Albert Francés ...	1/
J. B. ...	2/
Del Partit Català Proletari	1/10
Suma a seguir ...	379/65

Segons ha dit el senyor Pich i Pon, hi ha encara 280 centres polítics d'esquerra clausurats.

senyals escenes d'expedicionaris que, assaïats al cantell de les voreres o als portals de les botigues, desempaquetaven el dinar i menjaven tranquil·lament, al mateix temps que presenciaven la grandiosa desfilla mai vista a Madrid de la ruada de gent que, procedent del camp, es dirigia cap al centre.

A les tres de la tarda no hi havia en cap cafè, bar o establiment de menjar, un sol lloc lliure. Madrid, que ordinàriament està quasi buit els dies de festa, per desplaçar-se al camp la major part de la seva població, avui es troba completament ple de públic que circula pels carrers i places sense provocar un sol incident. Se

sentia parlar pels carrers molt català i valencià. Probablement hauran estat aquestes regions les que han enviat representació més nombrosa.

Als voltants del camp, alguns camions amb guàrdies d'assalt, guardaven l'ordre, que per cert, ningú no ha pretès alterar. Nombrosos motocicletes de la guàrdia civil circulaven de lloc en lloc donant ordres als destacaments.

A la sortida, el públic que havia arribat a l'estadi passava amb tota tranquil·litat junt a les forces estacionades.

Al centre de Madrid, encara que hi ha preses bastants precaucions, no s'ha fet gran exhibició de forces. A

Opinions de diversos homes públics sobre el discurs de don Manuel Azaña

Què penseu del discurs d'Azaña i de l'acte d'Esquerres?

L'ex-president del Consell de ministres, Don Diego Martínez Barrio

"Admirable de pensament i de paraula. Molt més encara en eficàcia. Un discurs a la mesura de l'acte i un acte que no té mesura."

El cap del Partido Nacional Republicano, Don Felipe Sánchez Román

"Un discurs admirable que reuneix tot el republicanisme."

L'ex-ministre federal Don José Franchy Roca

"Un gran discurs i un acte que és una grata esperança per als republicans."

L'ex-ministre Don José Giral

"No es pot fer ni millor, ni per l'orador ni pel públic."

Don Augusto Barcia, cap de la minoria d'Esquerra Republicana

"Un acte d'aquesta magnitud excedeix tot el que es pot forjar la imaginació, i crea un estat d'emoció interna que solament el cor apressa, però que la boca no sap expressar. El discurs ha estat grandios. Es el raig de llum i l'esperança dels republicans, que ha recollit ací l'ambient de tot Espanya."

Don Pedro Rico, alcalde de Madrid, per elecció

"Una admirable oració. Eloqüent en forma i encertada en el seu criteri polític i plena de democràtica orientació."

Don Manuel Torres Campaña, ex-sots-secretari de la Presidència

"Un acte, un poble."

L'ex-sots-secretari d'Instrucció Don Bernardo Giner de los Rios

"Un exemple admirable de fervor republicà i una esperança per a l'esdevinidor d'Espanya."

L'ex-sots-secretari d'Hisenda Don Antonio Lara

"El discurs, com tots els seus. Quan a fixat les orientacions del seu partit, clar, rotund i tallant. Per enjudiciar-lo en la part destinada a la crítica cal recordar tot el que ha passat des d'octubre del 34."

L'ex-sots-secretari d'Indústria Moreno Galvache

"Una gran crítica del desgovern d'Espanya per les dretes. Una afirmació de la urgència de reintegrar la República a les seves normes fonamentals i a l'autèntica política, que tots els republicans hem de subscrite. Una gran preocupació patètica per l'esdevinidor de la República. Una crida urgent a què s'obrin endegaments per a la normalització política mitjançant l'actament de la voluntat nacional coneguda per una consulta electoral."

L'exsots-secretari de Justícia Don Fernando Valera

"L'acte, Espanya en peu; el discurs, en la seva part crítica pulveritza la situació de les dretes; en la seva part positiva, la més fidel expressió de l'esperit constitucional. Per a l'Unió Republicana, la satisfacció d'èsser compartides les doctrines i posicions adoptades pel partit des de la seva creació."

L'ex-ministre Don Félix Gordon Ordax

"El discurs m'ha semblat una obra mestra per l'estil i pel pensament. El que més em satisfà en ell és el rotund de l'expressió de la doble obra a realitzar des del Govern: responsabilitat i construcció. Qualsevol d'elles sola faria imperfecta la funció. Espanya necessita justícia i obra, i aquestes aspiracions, per a realitzar-les, han d'ésser el lema de tots els partits republicans d'esquerra. Per haver-les exposades bé i clarament el senyor Azaña, és perquè principalment l'aplaudeix amb tot entusiasme."

Don Jerónimo Gomariz, president del Consell Nacional de Unión Republicana

"El discurs del senyor Azaña significa el formal i irrefutable requeriment per a tornar als republicans la vigència substancial de la República."

L'ex-ministre Don Ramón Feded

"Unes peticions concretes: la dissolució de les Corts, l'exigència de responsabilitats polítiques i de gestió, i una declaració plena d'encert."

Don Marcelino Domingo, ex-ministre d'Agricultura

"El discurs ha estat el judici més encertat i més sever de la política que se segueix des de fa anys en greu danys per a la República i per a Espanya. Després d'aquest acte, que constitueix un plebiscit insuperable, els qui tinguin el deure d'estar atents al sentit de l'opinió pública sabran ja el que han de fer."

L'ex-ministre d'Estat Don Claudio Sánchez Albornoz

"Judici del discurs? Què és un home que va a governar molt aviat per a bé d'Espanya i dels republicans. I que ho farà sense adular les masses. Magnífic en la forma; subtil en la intenció; acurat en l'atac; sempre en pla de conductor i educador. En resum: un estadista dels que n'hi ha pocs en la història."

Don Julio Just

"Els seus efectes, durant molt de temps seran difícilment superables, apreciables i calibrats en totes les perspectives. En accentuar el discurs de Barcardo produirà resultats immediats. D'aquell discurs s'està alimentant tota la política republicana dels nostres dies. El camp presentava l'aspecte d'un compacte bloc d'aníma que ofereix la futura perspectiva dels comitès espanyols. Aquesta part rastellera dels suburbis de Madrid s'ha ennoblit amb l'onada espiritual de tots els pobles d'Espanya. La darrera part del discurs, d'una emoció i un vigor extraordinaris."

Don Mariano Ruiz Funes

"El discurs ha estat magnífic de fora i profund en la intenció. Si no sapiguéssim ja, des d'avui reconeixem en el senyor Azaña el primer governador d'Espanya i el polític de major emoció patriòtica."

Don Santiago Casares Quiroga, ex-ministre de la Governació

"Vós creieu que quan s'està pròxim a plorar d'emoció es pot parlar?"

Don Julio Carabias, ex-governador del Banc d'Espanya

"Discurs magnífic, sobretot en l'atac. El final, afortunadíssim i d'una emoció difícilment contenible. En la part econòmica, superior al que va pronunciar a Laszarsre, i totes les afirmacions que ha fet, incontestables."

Don Luis Jiménez de Asúa

"Insuperable. Per l'assistència del públic, quelcom de desconegut en la història de les manifestacions polítiques d'Espanya. El discurs d'avui del senyor Azaña és possiblement el més gran, i en aquest aspecte, s'està superant de tal manera que serà difícil en molts anys que cap orador pugui igualar-lo. En els primers temps de les Constitucions, i encara que sempre amb un estil clàssic del més pur, no era tan perfecte com ara. Ara les seves oracions no les millora ningú. De contingut, magnífic."

Don Jerónimo Bugeida, diputat socialista

"Ha estat un discurs d'una gran intenció política, que tindrà conseqüències polítiques immediates si hi ha sensibilitat en els alts poders de la República i en els organismes que la governen. De públic, una quantitat que no es pot preveure. Si al camp caben tres-centes mil persones, es veu ben bé que està de tal manera apinyada la gent, que li cal alçar els braços per aplaudir, i fora hi ha més de cent mil persones. La correcció exquisida amb què ha estat escoltat i seguit l'orador per aquesta enorme multitud, demostra la sensibilitat i el respecte d'un poble."

Don Manuel Cordero, ex-diputat socialista

"Públic i discurs immensos. Si hi hagués sensibilitat política on caldria

CANALETA GRANONDA DRENA DE KORA XAPALLISA FIBROCROM FIBROMARMOL

URALITA

URALITA, S. A.

COBERTES
CEL-RASOS
TUBERIES
DESAIGÜES
DIPOSITIS
REVESTIMENTS
ARRIMADORS

Plaza Antonio López, 15

PIANOS
R. Maristany

AL COMPTAT I A TERMINIS
SECCIO ESPECIAL DE PIANOS DE LLOGUER
A PREUS MODICS

8 - LLURIA - 8 : : : : Telèfon 23063

la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

DECORACIÓ MOBLES TAPISSERIES LAMPARES
TAILLERS LLUMI-DISSECH 22 EXPOSICIÓ PDE GRACIA 44

Jornada futbolística sota la pluja

El Barcelona aconseguí el resultat rècord del torneig: onze gols a cap!

El Sabadell va batre l'Espanyol i el Girona empatà amb el Bada'ona

A LES CORTS

El Barcelona esclafà el Júpiter, marcant-li 11 gols

Escolà (7), Vantoldrà (2) i Raic i Munlloc (1) en foren els autors

Per un equip de les immenses possibilitats del blau i grana, aquesta diferència de tres gols amb què, excepció feta del partit amb l'Espanyol, venia resolent a favor seu tots els encontres, era indubtable que havia de considerar-se migrada, insuficient no per a guanyar, per a adjudicar-se els dos punts en liti, que per a això amb un de sol ja n'hi ha prou, sinó per a satisfer la petita i en guany justificada—vanitat personal i col·lectiva dels components de l'equip barcelonista, i també, com no!, la dels seus nombrosíssims partidaris i simpatitzants.

Vist, doncs, com es desenvolupava el Barcelona en el campionat de Catalunya d'enguany, era fatal que un dia o altre l'equip superaria i de molt aquesta diferència de tres gols passadora ja d'una superioritat que avui ningú que sapiga de futbol, que hagi vist jugar a futbol gosaria sols discutir, del Barcelona respecte dels altres—de tots els altres—equips que prenen part en la competició.

Aquest dia de la superació dels tres gols, ja clàssics, de diferència, que havia d'esser també a la vegada de superació de les grans dots d'engany i de perforació de la davantera barcelonista, va ésser el dia d'ahir, contra l'equip del Júpiter.

Tornant al Barcelona i a les dites dotes perforadores de la davantera, hem de donar-nos pressa a dir que mai no havien brillat tant com ahir a la tarda. El camí que conduïa prop del gol contrari, era, però, força planer. Hauria estat, doncs, una greu equivocació dels davanteres barcelonistes no aprofitar-se'n, oi més, quan el propi porter del Júpiter, el nostre vell amic i anys enrera ad-

mirat porter Solà no encertava, ben a pesar seu, a deturar gairebé cap de les pilotes que queien en els seus dominis; les difícils o imparables, per això, perquè eren imparables, i les fàcils i perfectament parables, perquè l'home, esverat, esmaderat, ja no sabia exactament on era, ni si la pilota era rodona o quadrada... Aquella dita ja vella de què la millor defensa és un bon atac la fa realitat, bella realitat, la davantera barcelonista una davantera que sense tèmper ésser titllada d'exagerada pot qualificar de perfecta. No volem entrar en discussions respecte si fora del Barcelona hi ha uns extrems—tal o tal—millors, ni si al Nord o al Sur hi trobaríem millors interiors o si a Oviedo hi ha un Llangardaix superior a Escolà—que amb la mà posada damunt el pit vos dic que em permeto dubtar-ho. No és hora de discutir això, que en el campionat de Lliga tindrem, segurament temps i oportunitats sobrades per a fer-ho. El que suaria diem, repetim, millor dit, és que, avui per avui el Barcelona compta amb una davantera perfecta, sense un punt flac, ràpida, intel·ligent, decidida a tot ser-ho, no solament en la passada o en el centre, sinó també en el xut a gol, cosa, aquesta, fonamental en el joc de davanter. El davanter que tingui por de xutar a gol, no pel xut en si, sinó pel que li pot costar el fet de xutar-hi que cerqui un altre lloc a l'equip. Exemple de decisió, de precisió, de potència de xut, Escolà, un dels davanteres de més xut, de millor xut que hem vist, no solament en equips catalans, sinó aduuc en peninsulars i estrangers. Ara bé: Escolà i volem donar-li un consell, encara que potser no siguem nosaltres els més indicats per a fer-ho—Escolà, diem, sap, per experiència la valor que té una passada feta a temps al company, desmarcat, puix el mateix Raic que Fernández n'hi donen xut-sop-les. Perquè, doncs, ell, que cada dia té més domini de pilota, que la controla força bé, que té una passada a l'extrem senzillament magnífica no prova de tant en tant a passar al company, interior dret o esquerra en més bona disposició per a xutar a gol?

Aquesta davantera barcelonista té, a més a més un altra bona condició: dona força, moral i material, o tècnica, a la resta de l'equip. No volem dir, amb això, que les ratlles mitja i defensiva del Barcelona estiguin malaltas o que flugeixin tan sols. Res d'això. Les trobem, ambdues, excel·lents. Però és innegable que la confiança, la seguretat, millor de què la davantera ha de marcar gols, ha d'aprofitar degudament les oportunitats que se li presentin, dona a tots els altres una tranquil·litat d'esperit que forçament ha de traduir-se en un millorament del joc, una millor visió del marcatge del contrari.

Es, això que hem dit en el paràgraf anterior, el mateix, però a la inversa, del que li succeia anys enrera a l'equip que darrera seu tenia, guardant-li el març, a Ricard Zamora. Era tanta la confiança, la seguretat que a l'equip donava Zamora, que defenses, mitjos i davanteres es llançaven a l'atac, convençuts de què la seva porta, tan ben defensada no corria cap perill. Enguany, a l'equip del Barcelona, ve a passar-li el mateix, però a l'inrevés: és tanta la confiança, la seguretat que hom té en la davantera, que tot l'equip es llença amb decisió, amb unes ganes boges, amb una alegria contagiosa a l'atac, amb afany de servir-lo, d'alimentar-lo, encara que no més sigui per a satisfer aquesta petita i justificada vanitat personal que tot l'equip barcelonista porta dintre i que la gloriosa samarreta blau i grana no és prou a amagar...

Dit l'anterior, que podem afegir a un partit resolt per la diferència d'onze gols? Gairebé només cal donar la relació d'aquests onze gols, de què els va fer i en els minuts del partit—primera i segona part—en que varen produir-se, segurs com estem de què la seva enumeració donarà perfecta idea al lector, si no fos prou a donar-li l'esclatant del resultat, del desenvolupament de la partida.

Heus ací, doncs, la relació dels onze gols:
Raic, als dos minuts, marca el primer.
Escolà, als quatre, el segon.

Vantoldrà, als sis, el tercer.
Escolà, als set, el quart.
Escolà, als tretze, el cinquè.
Escolà, als dinou, el sisè.
Vantoldrà, als vint-i-cinc, el setè.
Escolà, als trenta-dos, el vuitè.
Escolà, als quaranta-dos, el novè.
Escolà, als tres de la segona part, el desè.
I Munlloc, als vint-i-vuit, l'onze.

A remarcar que tota la segona part—i durant bona estona de la primera—, es jugà bo i plouent a botes i barrals, la qual cosa no fou obstacle perquè els nombrosos aficionats que presenciaren l'encontre aguantessin de ferm la pluja, puix pel que es veia els compensava d'aquesta molèstia la pluja de gols que queia a la porta del Júpiter...

Va arbitrar, discretament el senyor Esteve, el qual arrencarà:

Pel Júpiter a Solà, Daniel Ibáñez, Font, Soler, Mena, Pérez, Galvany, Garcia, Perpinyà i Terradellas.

I pel Barcelona a Iborra, Zabalo, Aresio, Bardina, Berkesi, Balmayá, Vantoldrà, Raic, Escolà, Fernández i Munlloc.

ESCOLA, autor material de set dels onze gols marcats ahir pel Barcelona (Foto Arxiu)

PARDAL

El Bada'ona i el Girona, passaren la tarda sense marcar cap gol

Amb l'estoicismisme que caracteritza els de la professió, el plumífer que això escriu va haver d'aguantar la segona part d'aquest partit amb una mà a la butxaca i l'altra afermada a un paraigua per evitar mullar-se massa, ja que no mullar-se, sota d'aquella pluja torrencial, era poc menys que impossible amb el simple aixopluc d'una tela més o menys impermeable. A la primera part uns quants amenaçadors aversaren amb antelació del temporal que es desencadenaria però els incondicionals — d'ambdós equips, i del futbol — no es resignaven a deixar-se perdre el desenllaç d'un partit que podia ésser decisiu per a la classificació definitiva.

El matx fou nul, però el punt adquirit en aquest partit dona al Bada'ona un lleuger avantatge sobre el seu immediat seguidor en el segon lloc del Campionat, que precisament és el club gironí.

Cap dels dos equips no s'imposà prou per apuntar-se la victòria, si bé el Bada'ona fou el que posà més coratge i també més coneixement tècnic per aconseguir-la. Però la forma dubiosa de Torredel·lot, Tirada i falta per Forques, Francàs, en un plongeig imponent, la llança a córner, i el Bada'ona, amb aquesta jugada, perdia un gol que li hauria donat la victòria.

A les darreries del partit l'aigua cessà, i així va aprofitar-ho el Bada'ona per llançar-se a fons, posant a prova el terret defensiu gironí, que, com un mur de contenció, va fer estavellar la furia dels costanys.

En aquests moments, per la impetuositat de l'ofensiva del Bada'ona, es produïren alguns incidents, i els jugadors discutiren amb l'àrbitre més del tolerable. Va haver-hi un conat d'invasió de camp detingut oportunament per l'actuació de

vellat. Cap dels equips contendents no s'acabava d'imposar, però el Bada'ona es mostrà més agressiu en les seves incursions a l'àrea temible. Però, amb tot i el seu domini, el Girona de tant en tant reaccionava i es canviaven els papers, aconseguint portar la intruïció en el terreny blau-blanc.

I amb aquestes alternatives s'acabà el primer temps que posà de relleu l'ardor combatiu d'ambdós equips i també la poca eficàcia de les respectives davanteres.

Després del descans s'accentuà el domini badaloní, però mai sense arribar a l'embotellament del seu adversari. Amb una força imponent l'aigua queia a barrals, i la foscor, que a poc a poc envoltava el camp, impedia una visió dels jugadors i del públic. Entre el bosc de paralgies que tenien davant veïem alguna jugada interessant. Entre elles la que motivà el penalty amb què fou castigada una intervenció quelcom dubiosa de Torredel·lot. Tirada la falta per Forques, Francàs, en un plongeig imponent, la llança a córner, i el Bada'ona, amb aquesta jugada, perdia un gol que li hauria donat la victòria.

A les darreries del partit l'aigua cessà, i així va aprofitar-ho el Bada'ona per llançar-se a fons, posant a prova el terret defensiu gironí, que, com un mur de contenció, va fer estavellar la furia dels costanys.

En aquests moments, per la impetuositat de l'ofensiva del Bada'ona, es produïren alguns incidents, i els jugadors discutiren amb l'àrbitre més del tolerable. Va haver-hi un conat d'invasió de camp detingut oportunament per l'actuació de

la força pública. Però la cosa no passà a majors...

Al cap d'una estona l'àrbitre Espelta xiulà el final de la partida, i això motivà grans protestes en sortir aquest senyor del camp per creure alguns que encara no s'havien complert els noranta minuts reglamentaris. De totes maneres interiorment "varem agrair-li-ho, perquè es "nassegava" una altra mànega d'aigua que hauria fet expor al que així comenta a un refredament segur.

Del Bada'ona es distingí particularment Lledó. El ferm defensa badaloní, amb la decisió en el característic, contrareasta les amenaces dels "poulains" de Zabala. Després, per ordre de mèrits, Cristia, que en tot moment fou el baluard que deturà l'eficàcia de l'ala Ramon Ferrer. A la davantera el veterà Forques. I el jove Cambra, que amb una labor senzilla, però d'eficàcia fou el que provocà la majoria d'incursions badalonines. I els altres compliren.

Del Girona sobresortiren Farró i Torredel·lot, juntament amb el porter Francàs, que amb la seva estratègia evità un gol segur, que hauria donat la victòria a l'equip de la Costa. Els dos exteriors, Lluc i Ferrer, amb el mig-ala Campa, foren els millors dels gironins.

L'actuació d'Espelta originà moltes protestes. Potser xiulà faltes amb excessiva meticulositat, però en ge-

CREMA D'ESCUMA

Aquesta és l'escuma que fa que la fulla passi per la pell amb la suavitat d'una ombra. Emprant aquest sabó cremós i neutre us afaitareu en menys d'un minut.

SABÓ GAL PER A LA BARBA

neral estigué regular amb les seves apreciacions. Els equips s'arreglaren de la forma següent: Bada'ona: Navés, Borràs, Lledó, Cristia, Camacho, Schild, Betancourt, Cambra, Forques, Serra i Torres. Girona: Francàs, Farró, Torredel·lot, Campa, Castillo, Trias, Lluch, Clari, Trujillo Ramon i Ferrer. A la segona part Trujillo passà al lloc de Clari i aquest al de davanter centre.

S. COSTA

A SABADELL

Una difícil victòria del Sabadell damunt l'Espanyol, per 2 gols a 1

El seguit d'actuacions dolentes que Espanyol i Sabadell han fornit en aquest campionat de Catalunya va ésser la causa que el terreny de la Creu Alta no oferís aquest aspecte característic d'aquesta diada futbolística. No solament hi mancava públic, sinó que tampoc no hi havia l'acostumada passió i emotivitat.

La tarda era freda i plujosa, i tot va contribuir a què la lluita comencés d'una manera freda també, d'acord amb l'ambient dintre el qual es desenvolupava.

Hi hagué un equip que va tenir cura ben aviat que la lluita esdevingués animada i es fes interessant, i aquest fou a ésser el Sabadell, i qual semblava més decidit a abastar la victòria. L'onze local va jugar una primera part admirable, durant la qual exercí un domini gairebé absolut. L'Espanyol, que primerament va caracteritzar la seva actuació durant la segona part, fins al punt que hom el considerés probable vencedor, i no va ésser així gràcies a una oportuna reacció del Sabadell, que li valgué el go-de-a-victòria.

La partida no va caracteritzar-se per produir jugades brillants, sinó més aviat per joc poc vistós en el qual la contumècia de les defenses pot més que el joc personal dels elements atacants contraris. De totes maneres, cal fer ressaltar unes excel·lents combinacions de la davantera local, particularment la que pre-

cedí a l'obtenció del primer gol sabadellenc.

L'Espanyol no ens va plaire; ée cert que va començar la segona part amb un gas fantàstic, però d'això no n'hi ha prou, i com que llevat d'aquesta reacció no va fer gran cosa més digna d'èsser, per aquest motiu trobem que la seva actuació no va passar de mediocre. Va jugar una primera part del tot dolenta, tan deficient que ni tan sols donava fe de vida. Si exceptuem Pardo, Fornies i Edelmíro, podríem dir que la resta de l'equip espanyolista fallà completament durant els primers quaranta-cinc minuts de joc.

Després la cosa canvià, i fins a mitjans de la segona part l'onze visitant dominà paleament l'equip local; finalment tornà a decaure, i llavors es quan perdé l'encontre. L'actuació de l'Espanyol va pecar d'irregular, i alguns dels seus jugadors demostraren una manca d'entusiasme ben palesa. Descollaren Pardo, Edelmíro, Soler, Manólin i Fornies.

El Sabadell va jugar en conjunt una partida ben notable, amb un primer temps excel·lent; creiem que és el millor encontre que ha fornit durant el present campionat, o almenys el que ha jugat amb més coratge i entusiasme. Feia temps que no vèiem la davantera del Sabadell xutar a porta amb tanta assiduitat i bona punteria, qualitat aquesta indispensable per a guanyar partits, i que fins ahir no va saber practicar la davantera local. La línia mitjana va jugar un bon encontre i descollà Mota, el qual tingué una tarda plena d'encerts. La defensa en general bé, encara que amb algunes fallades d'aquelles que solen acabar malament. Florença jugà una bona partida; únicament deixà de convèncer en el gol que li marcaren, puix que encara que la bola anava amb molta força, com que fou xutada des de distància, creiem que podia ésser deturada. Tret d'això, complí excel·lentment.

Villalta va trobar un encontre ben fàcil d'arbitrar; la correcció dels jugadors li facilità en gran manera la tasca.

Des dels primers moments el Sabadell portà la iniciativa del joc, i aviat es produïren dos moments francament perillosos pel marc de Fornies, que aquest aclarí amb decisió.

Barceló, que tenia un dia inspirat, va llançar una bola ben col·locada, que el porter espanyolista interceptà amb una ràpida estrada.

La lluita continuà enmig d'un domini aclaparador del Sabadell, ja gran pressió del qual feia preveure que la porta de l'Espanyol acabaria per ésser batuda, a desgrat de la notable actuació de Pardo. Això succeí transcorreguts 24 minuts de joc, i el gol del Sabadell va ésser precedit de la millor jugada de la tarda. Gual va salvar una pilota que anava a traspasar la línia de kick, i la cedí ràpidament a Sospedra el qual la passà a Ferrer, aquest cen-

VANTOLDRA I TORREDEFLOT, els dos extrems dreta del Barcelona, després del primer encontre de l'ex-valencianista a Les Corts

de Vantoldrà els dies que aquest no pugui actuar, deixarà d'ésser una preocupació. Torredel·lot serà un digne substitut.

Amb l'entrada del notable ex-valencianista al Barcelona, l'equip campió de Catalunya demostra que es preocupa d'un punt importantíssim: el dels suplents, de gran influència en el rendiment regular d'un equip que ha de participar en llargues i dures competicions.

Sota la pluja d'aigua i de gols, el Júpiter va defensar-se com va poder davant l'empenta del Barcelona (Foto Berd-Buyosa)

MASSATGE BOB

Els Campionats de Futbol de Catalunya

CATALUNYA	
PRIMERA CATEGORIA A	
Barcelona - Júpiter	11-0
Bada'ona - Girona	0-0
Sabadell - Espanyol	2-1
PRIMERA CATEGORIA B	
Martínez - Granollers	0-5
Calella - Sant Andreu	1-1
Horta - Sants	1-2
Europa Terrassa	4-5
SEGONA CATEGORIA	
PREFERENT	
Primer grup	
G. Tarragona - Poble Nou	3-0
Reus - Santolà	3-2
Ampostà - Gràcia	1-1
Segon grup	
Vic - Iluro	2-1
L'anresa - Sant Cugat	8-1
Mollet - Tàrraga	6-1

CLASSIFICACIÓ

PRIMERA CATEGORIA A	
J. G. E. P. F. C. P.	
Barcelona	8 8 0 0 38 8 16
Bada'ona	8 3 3 2 12 9
Girona	8 3 1 4 14 16 7
Sabadell	8 2 2 4 11 18 6
Espanyol	8 2 1 5 15 17 5

PRIMERA CATEGORIA B

J. G. E. P. F. C. P.	
Sant Andreu	8 5 2 1 14 6 12
Granollers	8 5 1 2 22 10 11
Terrassa	8 5 0 3 18 16 10
Europa	8 4 1 3 19 15 9
Calella	8 2 3 3 16 18 7
Martínez	8 2 1 6 14 22 5
Horta	8 2 1 5 14 20 5
Sants	8 1 3 4 12 20 5

